

Η ζωή ενός ιεραποστόλου στην Ταϊβάν μέσα από το κείμενο του π. Ιωνά (Αρχιμ. Ιωνάς Μούρτος, Ιεραπόστολος)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UxVu9a>]

Νομίζουμε πως εξάγεται ως υποχρέωσή μας να βοηθήσουμε όπως μπορούμε, αυτήν την φοβερή (πράγματι προκαλεί φόβο και δέος) προσπάθεια που γίνεται στην μακρινή Ταϊβάν. Να προσευχηθούμε, όσοι μπορούνε, και να αποστείλουμε την οικονομική μας βοήθεια, γιατί είναι προκλητικότερη για τους Έλληνες αυτή η πραγματικότητα που επισημαίνει ο Ιεραπόστολος π. Ιωνάς: Στην Ελλάδα το τελευταίο χωριό έχει Ναό με τον πολυτιμότερο διάκοσμο, και η Ιεραποστολική προσπάθεια στην Ταϊβάν, μέσα σε εκατομμύρια ανθρώπους, κινδυνεύει να ναυαγήσει, λόγω του ότι δεν βρίσκονται χρήματα για να αγορασθή νόμιμος Ναός-«έδρα» της Ιεραποστολής!

Για μια χούφτα δολάρια

Του ιερομ. Π. Ιωνά

Την Κυριακή μετά τη Λειτουργία, κάθισαν όλοι μαζί να φάνε, στο μικροσκοπικό κήπο της Εκκλησίας (θέλω να πω... το μεγάλο δωμάτιο που χρησιμοποιούμε σαν...Εκκλησία της Αγίας Τριάδος..).

Είχε γίνει συνήθεια άλλωστε. Ήταν ένας τρόπος κι αυτός να μιλούν, να δένονται, αλλά, κυρίως, να περνάει η διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας πιο άνετα στους ανθρώπους: Να ρωτούν... να ξεκαθαρίζουν απορίες...

Οι περισσότεροι δεν ήξεραν τίποτα από Εκκλησία!...

Είναι και η συνήθεια των κινέζικων παραδόσεων: Όλα γύρω από το τραπέζι του φαγητού.

Ήταν λοιπόν, εκείνη την Κυριακή, περίπου 20 άτομα. Κινέζοι και Δυτικοί.

—Σε παρακαλώ, μπορείς να μου εξηγήσεις τι λέει αυτό το έντυπο S/N65307; ρώτησε ο παπάς την Σβετλάνα, μια ρωσίδα συμμαθήτρια του στο Πανεπιστήμιο. Ξέρεις... τα κινέζικά μου δεν είναι καλά... δεν καταλαβαίνω.... συμπλήρωσε με ντροπή.

Πάντα ντρεπόταν γι' αυτό... δεν τα πήγαινε καλά με τα κινέζικα... αντίθετα, τον είχαν αφήσει στην ίδια τάξη, τον είχαν γυρίσει πίσω μερικές τάξεις -πράγμα πολύ εξευτελιστικό. Αλλά πότε και πως να διαβάσει ένας άνθρωπος που πρέπει να τα κάνει όλα μόνος;

Οι φίλοι του οι καθολικοί και προτεστάντες ιεραπόστολοι τον παρηγορούσαν.

—Εμάς, όταν ερχόμαστε, δεν μας αφήνουν να κάνουμε τίποτ' άλλο, παρά μόνο να σπουδάσουμε κινέζικα για τα τρία πρώτα χρόνια.

Δεν γίνεται αλλιώς να μάθεις κινέζικα. Δεν είναι σαν τις άλλες γλώσσες. Είναι ιερογλυφική γραφή με χιλιάδες σύμβολα. Θέλει ολοκληρωτική αφιέρωση για τρία χρόνια τουλάχιστον!! Πρέπει να το ξέρεις αυτό.

Αν το ήξερε, λέει;;; Άχ.... τι ταπεινώσεις τράβαγε σ' αυτό το σχολείο

Η κοπέλα χαμογέλασε.

—Δεν πειράζει του είπε για να το δώ...

—Α! Είναι από την αστυνομία! Σε ειδοποιούν από νωρίς.... Πριν κλείσεις δυο χρόνια εδώ, στην Ταϊβάν, πρέπει να περάσεις από κει για να δηλώσεις τις δραστηριότητες σου σ' αυτό το διάστημα.

—Δηλαδή; ρώτησε ανήσυχος ο παπάς.

—Α, τίποτα σπουδαίο... τυπικά πράγματα... Σε ρωτούν γενικά. Τί κάνεις, με τι ασχολείσαι, για να δουν αν τηρείς τις προδιαγραφές της βίζας σου. Με κάλεσαν και μένα πέρυσι... Είχα κλείσει βλέπεις δυο χρόνια...

—Και τους είπες ότι σπουδάζεις μόνο, ε;... ρώτησε χαμογελώντας ο παπάς.

—Φυσικά... απάντησε η κοπέλα. Τί να έλεγα; Ότι παραδίδω μαθήματα αγγλικών; Για να με διώξουν; Όλοι σχεδόν οι ξένοι σπουδαστές παραδίδουν μαθήματα αγγλικών. Οι κινέζοι πληρώνουν πολλά για να μάθουν αγγλικά, τα διδάσκουν ακόμα και στα νηπιαγωγεία!!... Βέβαια... είναι παράνομο να δουλεύεις.... Δηλαδή... να παίρνεις λεφτά, όταν έχεις σπουδαστική βίζα... Αν σε πιάσουν, σε διώχνουν αμέσως από την χώρα και δεν ξαναμπαίνεις.... Αλλά ποιός το λογαριάζει αυτό;... Όταν, διδάσκοντας σε ένα νηπιαγωγείο, βγάζεις λεφτά δεκαπλάσια από ένα μισθό στη Ρωσία.... Συντηρούνται οικογένειες έτσι....

(Πολλές φορές -ιδίως όταν πρωτοήρθε- είχε μπει στον πειρασμό να δουλέψει κι αυτός, κάνοντας μαθήματα, για να εξασφαλίσει έτσι τα χρήματα που χρειαζόταν ώστε να νοικιάσει κάποιο χώρο για να τελεί την θεία λειτουργία...Άλλωστε... και τα μαθήματα κινέζικης γλώσσας που παρακολουθούσε, κόστιζαν ένα σωρό λεφτά... αλλά... έτρεμε μήπως ζήσει τον εφιάλτη να τον διώξουν και να του στερήσουν το δικαίωμα να ξαναγυρίσει...).

—Να... κι εγώ..., ξανάπε η κοπέλα, κοντεύω τώρα τρία χρόνια εδώ, και δεν μου δίνουν άλλη σπουδαστική βίζα... Πρέπει να φύγω από την χώρα, και να ξαναμπώ την επόμενη σπουδαστική περίοδο. Και...ξέρεις... συντηρώ δυο οικογένειες στη Ρωσία....

Ναί...ήξερε... αλλά τώρα, κι εκείνος κόντευε να κλείσει τα δυο χρόνια και...σκεφτόταν το μέλλον.... Άρχισε να παγώνει η καρδιά του....

Σκέφτηκε την αστυνομία.

.... Τον έλουσε κρύος ιδρώτας.... Τί θα έλεγε;;;.... Ότι είναι μόνο φοιτητής,;;;

—Άχ, τι να κάνω; αναρωτιόταν όταν έμεινε μόνος, εξουθενωμένος πιά από τα μαθήματα και τις ζερωτήσεις. Ήξερε βέβαια ότι την ιεραποστολή δεν την έκανε αυτός, την έκανε ο Θεός. Αυτό τουλάχιστον, το είχε ξεκαθαρίσει μέσα του και είχε και τρανές αποδείξεις. Άλλωστε, οι άνθρωποι που βαπτίστηκαν και έγιναν ορθόδοξοι τον βρήκαν, δεν τους βρήκε, παρόλη την προσπάθειά του.

Με συγκίνηση ξαναφέρει στο νου του τις μορφές των πρώτων χριστιανών που ο ίδιος τους βάπτισε εκεί, στην Ταϊβάν:

Η Ιωάννα, καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο, πρώην καθολική. Πήρε το χρίσμα.

Η Μαρία-Αναστασία, γλωσσολόγος.

Ο Νικόλαος-Τσινγκ-Τσουγκ, Μηχανολόγος Μηχανικός.

Η Βασιλική, Μηχανολόγος Μηχανικός κι αυτή. Οι τρεις τελευταίοι είναι κινέζοι.

Και κάποιοι άλλοι ακόμα του ζήτησαν να κατηχηθούν.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: «Εκκλησιαστική Παρέμβαση», «Μια φωνή από την Νινευή»